

נשיאר במשפחה

צילום מרטו

צילום: דוברות מרכז שניידר

"לא חשבתי על זה שזו הבת שלי שנמצאת במצב החירום הזה"

פרופ' מיכאל שימל, לשעבר מנהל טיפול נמרץ בפגייה בבית החולים שערי צדק

פרופ'

שום דבר, לא חשבתי על זה שזו הבת שלי שנמצאת במצב החירום הזה, אלא אחרי כל כך הרבה שנים במקצוע המוח עובד באופן אוטו-מטי. הרצתי בראש תוכנית טיפול חירום ורצתי לחדר הניתוח. בניתי את שלבי ההחייאה, ואז נולדה תינוקת עם דופק נמוך ביותר וללא נשימה. הפעלתי את כל הניסיון שלי ולשמחתי התינוקת חזרה לעצמה וניצלה מאסון. אני שמח שהייתי שם כי ידעתי שעם הניסיון שלי זה הלך מהר, ומהירות היא פקטור קריטי פה. הבת שלי דאגה מאוד ושאלה אותי כל הזמן: 'אבא, מה יהיה עם התינוקת, היא בסדר?'. הרגעתי אותה שהיא תהיה בסדר ב-100% וכך קרה. אני שמח על המזל שהייתי שם. רק אחרי ההחייאה התחלתי להתרגש".

מיכאל שימל היה מנהל טיפול נמרץ בפגייה בבית החולים שערי צדק במשך 24 שנים. "כאחד שבמקצוע הזה 45 שנה, אני תמיד נוכח בלידות של בנותיי, כלותיי או אחייניות שלי", הוא מספר. "הייתי במקרה בלידה של הבת שלי, אביטל, והכל עבר כשורה או ירדתי לקפיטריה לשתות קפה. ואז, פתאום, קיבלתי הודעה שמריצים אותה לניתוח. ססתי למעלה. מי שהזעיק אותי היה חתני, ד"ר עשהאל לובר צקי, שלא ציפה לדרמה הזו. זה מקרה יחסית נדיר. הובלנו את אביטל לניתוח חירום בהדרמה מלאה. התינוקת נולדה במצוקת נשימה מסכנת חיים. באותו רגע לא חשבתי על

"יש סיפוק לטפל בילד שלך ולדעת שנתת את הטיפול הכי טוב"

ד"ר ערן משיח, רופא בכיר, אחראי תחום טראומה במחלקה לרפואה דחופה במרכז שניידר לרפואת ילדים

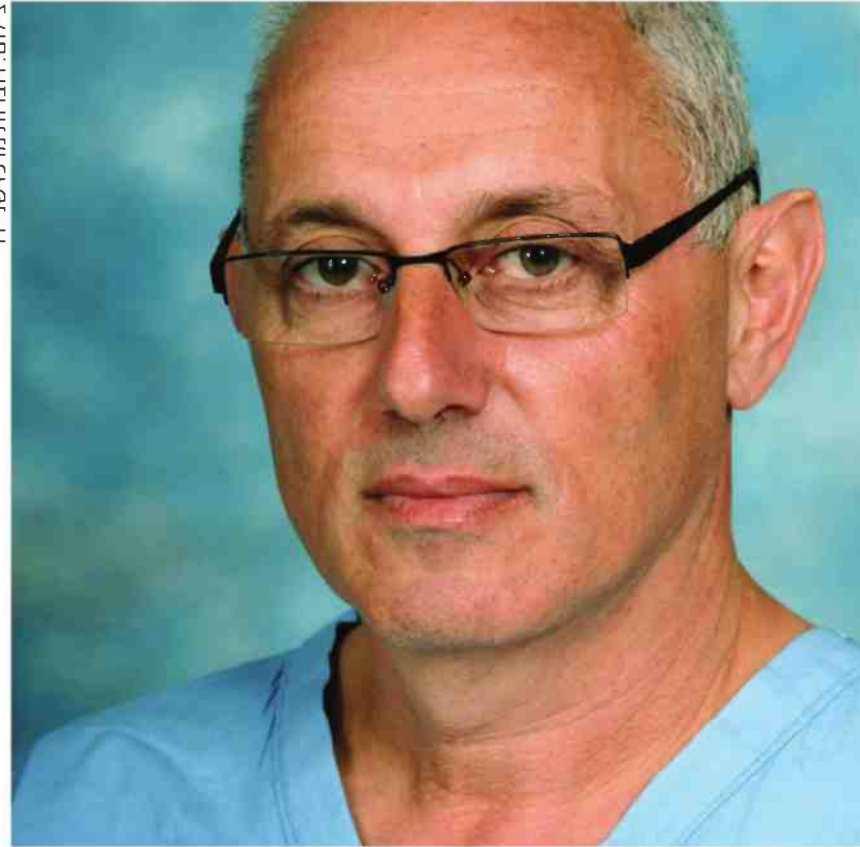
שאתה מטפל בילד שלך ויודע שאתה טיפלת בו, שנתת לו את הטיפול הכי טוב. היום הילד הזה בן 14, עושה איתי סקי, והרגל שלו בסדר גמור. באופן כללי, כרופא בכיר בחדר מיון של שניידר, לטפל בילדים של בני משפחה או של חברים זה משהו שקורה על בסיס שבועי. בשבוע שעבר למשל הגיעה למיון בת דודה שלי, שכנה התפתל מכאבי בטן. בדיקה גופנית הראתה סימנים שחשודים כאפנדיציט. לקחתי בדיקות דם, עשיתי לו אולטר-סאונד שהדגים תוספתן מעובה, גם הכירורגית הגיעה ודיברה איתו. הוא הלך למחלקה להשגחה, ובבוקר, כשראו שהסימנים מתגברים, הוא חזר על האולטרסאונד. אחרי שכבר סיימתי את המשמרת, הוא עבר ניתוח כריתת תוספתן. כשחזרתי בערב, הייתי איתו במחלקה. הטיפול בנן משפחה מבחינתי לא שונה מטיפול בכל מטופל אחר, אבל אולי ההרגשה של מי שמקבלים את הטיפול היא טובה יותר בגלל העובדה שרופא בכיר שמכירים מטפל בהם".

ערן משיח, רופא בכיר, אחראי תחום טראומה במחלקה לרפואה דחופה במרכז שניידר לרפואת ילדים מקבוצת הכללית, מצא את עצמו מטפל בכנו כשהיה בן 3, לפני 11 שנה. "אשתי רכבה איתו על אופניים. הוא ישב בכיסא האחורי, הכניס את הרגל בתוך הגלגל ופשוט ריסק את הקרסול", הוא מספר. "שמעתי את אשתי צורחת בטלפון, את הילד צורח. אמרתי לה שתשים אותו באוטו ותיסע דחוף אלינו לחדר מיון. חייכתי לו בחוץ, בחנייה של האמבולנסים, עם חומרי הרדמה וחומרים נגד כאבים כדי שלא יסבול. אחרי שהוא קיבל חומרים נגד כאבים והפסיק לבכות ואשתי נרגעה, לקחנו אותו לצילומים. צילמנו את הרגל, ראינו שבריים, עשיתי את ההרדמה של הילד, ויחד עם האורג' תופד המשכנו את הטיפול בו. זה אומנם היה להרדים ילד שלי, אבל אני לא יכול להגיד שזה היה כל כך שונה. בסופו של דבר, אני מר-דים 30 ילדים ביום. כן יש סיפוק מסוים בכך

ד"ר

לרגל יום הרופא הישראלי, ארבעה רופאים שנדרשו תוך כדי משמרת, בהפתעה, לטפל בקרובי משפחתם, חוזרים לרגעים הדרמטיים ההם: "אני שמח על המזל שהייתי שם"

אילנה שטוטלנד, דודי פטימר

צילום: דוברות מרכז שניידר

"כשירדתי למיון, שמעתי אנשים צועקים באנגלית: 'הוא האבא'"

פרופ' מיקי הוברטל, מנהל המרכז הרפואי רמב"ם בחיפה

"ניגשתי לכיוון הפצוע, טובבתי אותו וזיהיתי שזה הבן שלי"

ד"ר יעקב כץ, לשעבר מנהל מחלקת ההרדמה וההתאוששות של מרכז שניידר לרפואת ילדים

"בשנת

1986 סיימתי לי מודי רפואה כמו מחנה ברפואת ילדים, רופא טיפול

נמרץ ומנהל רפואי והתחלתי לעבוד בבית החולים רמב"ם, מספר פרופ' מיקי הוברטל, מנהל המרכז הרפואי רמב"ם בחיפה. "בהמשך נסענו כל המשפחה לטורונטו לה תמחות עמיתים בבית חולים לילדים שם. אשתי הייתה צריכה לנסוע לארץ לחתונה של חברה, ואני נשארתי בטורונטו עם ארבע עת הילדים, שלושת הגדולים היו בנותי ספר, והקטנה, הדס, הייתה בת שנתיים. בבוקר של 11 במרץ 1988 האופר לקחה את הדס וילדה נוספת בגילה לפארק לא רחוק מהבית, עברה באור ירוק במעבר חצייה, ואוטו, שלא ציית להמורז אדום, ניתק את העגלה מהידיים של האופר. שתי הילדות, ששכבו בעגלה כפולה, הוטלו לכביש. באותו בוקר עברתי ביחידה לטיפול נמרץ. שמעתי בבית החולים שקוראים בקוד מסוים למיון, וביקשו שארד לעזר זור שם, מפני ששתי פעוטות מגיעות מתאונת דרכים. כשירדתי לחדר המיון, שמעתי אנשים

צועקים באנגלית: 'הוא האבא'. הבנתי שמי שהו מהילדים שלי נדרס, אבל לא ידעתי מי מהם ובטח לא ציפיתי שזו תהיה הדס. באותם רגעים הייתי קודם כל רופא: עשיתי את ההערכה הראשונית, הבנתי שהפגיעה קשה מאוד, קריטית ואנושה. ראיתי שהמערכת בבית החולים מתקשה להתמודד עם האירוע הזה, ולכן ביקשתי שמטפול נמרץ ירדו שני רופאים נוספים, ונתתי הוראות כיצד לטפל בהן. כשטיפלתי בשתי הפעוטות ראיתי שהניסיון שלנו בארץ הוא פי כמה יותר גדול מהניסיון שיש לקנדים בפציעות הראשי של השתיים. מנהל תי להיות המטפל הראשי של השתיים. מנהל המחלקה בא אליי ושאל 'מה עושים?', ולכל אורך הדרך תפסתי פיקוד וקיבלתי את כל ההחלטות בטיפול בהן. כיום אני מאמין שהפכתי להיות רופא טיפול נמרץ לילדים בשביל להיות למען הבת שלי באירוע הזה. הדס הייתה מונשמת כעשרה ימים, והתחילה לה תעורר אחרי 18 יום. קבעו לה מוות פעמיים בטעות, אבל הבהרתי שזו טעות, והמשיכו בהוראתי לטפל בה. כיום היא וגם התינוקת השנייה חיות ובעוטות."

"בשנת

1988 הייתי מת מחנה במרכז הרפואי סורוקה, ופעם בחדש

היינו עובדים בימי שישי במוד"א, מספר ד"ר יעקב כץ, מי שהיה מנהל מחלקת ההרדמה וההתאוששות המיתולוגי של מרכז שניידר לרפואת ילדים ופרש לפני כשנה לפנסיה. "בסביבות השעה 12:30 קיבלנו קריאה דחופה שהייתה תאונה, שילד נפגע ממכונית בכביש מסוים. עלינו מהר מאוד לאמבולנס, דהרנו לכיוון וראיתי שאנחנו מתקרבים לכיוון הבית שלי בכאר שבע. פתאום ראיתי שזה קרה בכיביש ליד הבית שלי. ניגשתי לכיוון הפצוע, טובבתי אותו וזיהיתי שזה הבן שלי. נזכרתי גם שהלבשתי אותו בבוקר בחולצה הזו שבה הוא שכב על הכביש. "הוא היה אז בן 8, היה אמור להוציא את אחר תו מהגן, היה בדרך לשם ורכב פגע בו. הוא היה מחוסר הכרה. עשיתי פעולות החייה, קראו לעזרה, עשינו כל מה שצריך לעשות והגענו לסורוקה לטראומה ומשם לרנטגן. ברנטגן עברה אשתי, שהייתה או מתמחה. ראינו שיש

לו דימום מוחי, והוא עבר לטיפול נמרץ ילדים. לא ידענו מה יהיה, באיזה מצב יתעורר, אם בכלל. זה היה תהליך ארוך של שנה בבית לוינשטיין. היינו נוסעים אליו ובמקביל עובדים. כשהיה בבית לוינשטיין, העדפתי לטפל בו בעצמי בחלק מהדברים. השיקום היה מאוד טראומטי עם המון סימני שאלה, והוא התחיל ללמוד הכל מהתחלה: ללכת, לדבר. הוא השתקם, ועדיין אני מגדיר אותו כנס רפואי. "אני לא חושב שיכולתי לערב רגשות כשטיפלתי בו בעת שהיה שרוע על הכביש. פעלתי מתוך אינסטינקט להציל חיים. כמוכן שאחרי כמה דקות הבנתי את המשמעות של מה שקרה. שמחתי שאני זה שמטפל בו ושיכולתי לתת לו עזרה מקצועית ומיטבית. מה שעברתי עם בני היה סוג של רגע מכוונן עבורי. תמיד הייתה לי מחשבה להתמקד בעבור דתי בילדים. מה שקרה חיזק אותי בהחלטה הזו. לאורך השנים טיפלתי באלפי ילדים בכל הגילים וראיתי בזה סוג של שליחות, נתינה. הייתה לי גישה מיוחדת לילד ולמשפחתו. ברגע שהורים מפקידים בידך את החיים של הדבר הכי יקר להם, זו אחריות כבדה."